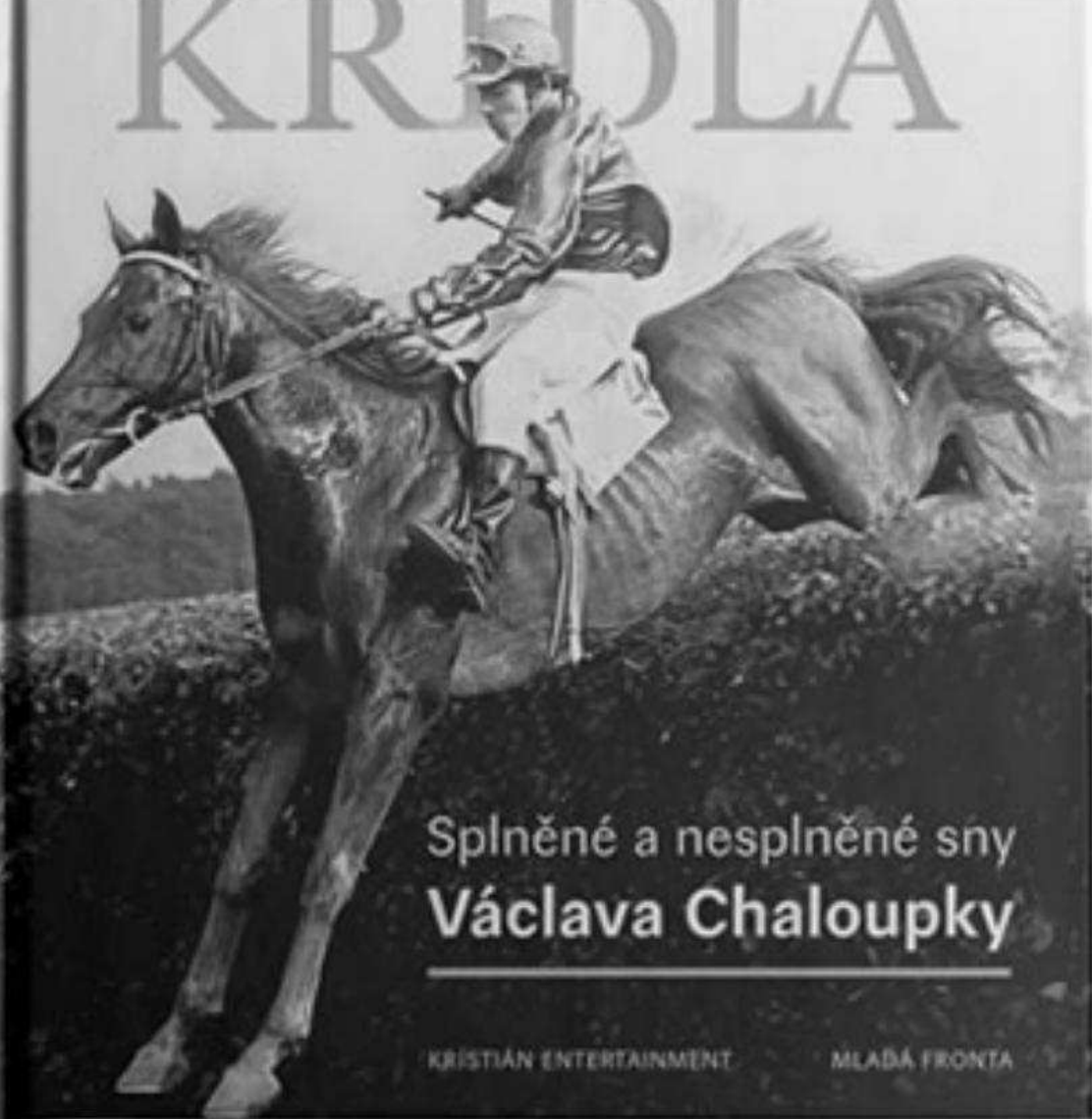

Petr Feldstein

DÁVAT KONÍM KŘÍDLA

Splněné a nesplněné sny
Václava Chaloupky

KRISTIAN ENTERTAINMENT

MLADÁ FRONTA

*Hodte své srdce přes překážku
a váš kůň ho bude následovat...*

Třetí kapitola: **Ten druhý**

Vénu, snědého dospívajícího kluka s dlouhými tmavými vlasy, měli všichni rádi. Už také po něm začaly pokukovat holky a stále větší sympatie si získával i mezi dospělými. Včetně těch, kteří byli pro jeho budoucí působení u koní důležití. Ve svých patnácti letech měl na statku výbornou pozici, šéfové ho brali jako rovnocenného partnera. Z kluka, který nade všechno miloval koně, rozuměl si s nimi a oni s ním, se nečekaně rychle stal cílevědomý, odpovědný mladík. Navíc nadějný jezdec a ještě k tomu se zjevnými trenérskými a chovatelskými předpoklady. V tomto věku to bylo až neuvěřitelné.

Pro koně byl Věna skutečně ochotný udělat všechno. Aby s nimi mohl zůstat v neustálém kontaktu a po ukončení základní školy nemusel dojíždět na střední do Brna nebo někam jinam, rozhodl se, že se přímo na statku vyučí opravářem zemědělských strojů.

Památná cesta do Motěšic

Ke konci roku 1963 se Věna a jeho bratr Jirka, kterému tehdy bylo dvanáct, dověděli, že statek brzy koupí v Motěšicích další koně. A že by to tentokrát měli být plnokrevníci. Oba

z toho byli štěstím bez sebe. Konečně budeme mít ve stáji i vollbluty (německý výraz pro plnokrevné koně ve fonetické podobě *folblut* se mezi koňari užíval a užívá stále a je součástí jejich slangu)! To ale nebylo všechno. Ředitel židlochovického státního statku Jaroslav Hotový a hlavní zootechnik Karel Otáhal chtěli, aby Věna jel na Slovensko koně vybrat s nimi. Václav si nejdřív myslel, že to říkají jen tak, že to nemyslí vážně. Hotovému s Otáhalem však už tenkrát bylo jasné, že Věna rozumí koním víc než oni dva dohromady.

Jenže, a to je třeba také říci, bylo to trochu komplikovanější. Motěšický hřebčín se dostal do vážných nesnází. Začalo to tím, že jim ubývalo zásob krmiva i steliva. K tomu všemu desítky zdejších koní, převážně ti, kteří se narodili v roce 1962, onemocněli silným střevním katarem. Docela bez obalu se pak o nich mluvilo jako o ročníku „sračkárov“. Tehdy se v Motěšicích rozhodli, že některé z těchto koní prodají. Tak vlastně došlo k tomu, že bylo možné dva nebo tři zdejší odchovance koupit, a navíc je pořídít za nižší než obvyklou cenu.

O pár týdnů později, už v novém roce 1964, se Věna spolu s oběma vedoucími pracovníky statku a synem ředitele Hotového Jardou posadil do služební volhy. Byla to, jak se ukázalo později, hodně památná cesta. Její cíl byl jasný. Vybrat v Motěšicích pro židlochovickou dostihovou stáj další dva, případně i tři koně. Celková cena však neměla přesáhnout třicet tisíc korun.

Plemenářskému podniku Motěšice v té době šéfoval ing. Ján Jagoš a vedoucím chovu koní byl mladý, pětatřicetiletý MVDr. Juraj Hanulay, později jedna z vůbec největších osobností našeho, tenkrát ještě československého jezdeckví.

Už tehdy byl mnohonásobným vítězem prestižních parkurových závodů, skvělým trenérem, na slovo vzatým odborníkem. Židlochovické „vyslance“, kteří sem samozřejmě nepřišli poprvé, pouze „ucho“ Václav Chaloupka se tu ještě nevyznal, po zdejším hřebčínu založeném už v roce 1923 Juraj Hanulay osobně provázel.

Do sumy třiceti tisíc korun se nakonec vešli koně tři. Všichni se narodili v Motěšicích. Tříletá polokrevná klisna Lotka, která se později jmenovala Láska, a dva dvouletí plnokrevní hřebečci – Kámoš a Korok. Ti byli příbuzní, a dokonce vlastně na druhou. Jak ze strany otce, francouzského plemeníka Astyanaxe, kterého měli společného, tak ze strany svých matek. Cosyrie, matka Koroka, zdejší chovná klisna, jinak dcera úspěšného skokana Coastguarda, třináctinásobného vítěze dostihů přes proutěné překážky ve Francii, byla také matkou Kalné, matky Kamoše. Dovedeno do důsledků: poloviční bratři Kamoš a Korok byli současně i synovec se strýcem. Nebo ještě jinak: Cosyrie byla matkou Koroka a současně babičkou Kamoše.

Žádný přívažek

Byl to kuriózní příbuzenský propletenec, ale z hlediska kvality krve obou mladých hřebců velmi pozitivní. Nákup se vydařil. Skoro by se dalo říci, i když zatím čistě pouze teoreticky, že se jednalo o vyložený „kauf“. V dalších letech se ukázalo, že „kauf“, a hodně mimořádný, to opravdu byl. Všechno ovšem proběhlo jinak, skoro by se dalo říct, že téměř obráceně, než se původně dalo předpokládat.

Zatímco Láska a hlavně Kamoš se jeví jako velice nadějní a vyloženě perspektivní koně, u ryzáčka Koroka to bylo jinak. Narodil se s velmi dobře viditelným defektem pravé přední nohy. V karpálním kloubu ji měl vytočenou do strany, směrem ven.

„Nevím dost dobře, jak k tomu došlo, a v některých případech to bylo dokonce vkládáno do úst i mně, že prý Korok byl jenom takový přívažek. A že jsme ho vlastně ani nechtěli. Že nám ho motěšičtí ne snad vyloženě vnutili, ale přidali jako takový hodně problematický bonus. Protože by ho jinak neudali, jak se říká. Což je možné, Korok by třeba opravdu dopadl kdovíjak, kdybychom ho tenkrát odmítli. Rozhodně se však nepamatuju, že bychom ho brali jako něco nadbytečného. Koupili jsme prostě tři koně za třicet tisíc. Neřešilo se, kolik je za kterého. Židlochovický statek pak do motěšického hřebčína postupně poslal několik vagonů vojtěšky, protože oni tam tehdy měli problémy s krměním. Nikdy jsme ale vůbec nemluvili o tom, kolik který koník stál. Nám, tedy i mně, a možná hlavně mně, se Korok zamlouval. Vnutit bychom si ho nenechali. Hlavně původ měl opravdu skvělý.“

Krátce nato se pro Lásku, Kamoše a Koroka vydalo z jižní Moravy do slovenských Motěšic nákladní auto. Snad tenkrát tak populární ve tři eska, snad es pětka. Anebo možná trambus. Speciální přepravníky pro koně tenkrát neexistovaly, alespoň ne u nás.

U přepravy koní do jejich nového domova v Šinkvicích byl kromě Vény i jeho bratr, teprve dvanáctiletý Jirka. Auto přivezlo trojici nových koní v naprosto zuboženém zdravotním stavu. Všichni byli po úporných průjmech vyhublí a vůbec neměli sílu ani chuť přijímat potravu. Takové onemoc-

nění je i pro koně velmi nebezpečné, proto bylo třeba dát ty čtyřnohé chudáky do pořádku nejdříve zdravotně a až potom kondičně. Postupně se jim doplňoval vápník a různé další minerály, stejně jako bílkoviny. Při horečkách dostávali koníci i zábaly. Když už byli z nejhoršího venku, pomohla jim hodně na nohy právě vojtěška.

„Po dost dlouhé době se dali do pořádku. A tak jsme všechny tři, pomalu a opatrně, začali obsedat. Oba hřebečci to snášeli dobře, byli až nečekaně klidní. Korok byl proti Kamošovi ještě o poznání mírnější. Dali jsme mu sedlo, sedli na něho, olonžovali a vyvedli na dvůr. Bez sebemenších problémů. Ale i Kamoš byl přizpůsobivý. Láska, o rok starší než oni, byla také vstřícná, ale vzpomínám si, že se při tom nejdřív asi dvakrát trochu zahrabila.“

Krasavec Kamoš

Hnědák Kamoš byl dokonalý typ hřebce. Proti Korokovi výrazně mohutnější, mnohem silnější v krku. Pro znalce určitě atraktivnější než o dost subtilnější Korok, který vedle Kamoše působil na první pohled spíše jako klisna. Měl drobnější konstituci, byl však také velmi dobře stavěný a jeho „figuře“ dominoval nádherně vyklenutý hrudník.

Věna si za „svého“ koně vybral Kamoše. Stále ještě teprve patnáctiletý kluk měl ve stáji a na statku takovou pověst a takové postavení, že si sám mohl určit, kterého z koní bude jezdit, a současně se rozhodujícím způsobem podílet na jeho přípravě. Korok, i když si odmyslíme jeho vadu, přece jenom neměl tak podmanivý exteriér. Na první pohled nesliboval

tolik jako jeho druh a blízký příbuzný, podobal se však Kamošovi charakterem. Povahově byli oba bratři, první plnokrevníci židlochovické stáje, skoro stejní. Jeden lepší než druhý. Bylo zkrátka znát, že jsou jedné krve, a to ne ledajaké.

Kamoš začal brzy potvrzovat Vénovy předpoklady, že se jedná o rozeného skokana. Byl dynamický, vitální, šikovný a už v tomto věku také stoprocentně spolehlivý. Ano, s tímto koněm jednou vyhraju Velkou pardubickou, utvrzoval se Václav ve svých plánech. On sám, vzhledem ke své postavě, sice štíhlé, ale na žokeje poměrně vysoké, nemohl do budoucna pomýšlet na kariéru rovinového jezdce. Což mu ovšem nijak nevadilo. Cítil, že mu mnohem více vyhovuje sportovnější způsob dostihového ježdění. Takový, kde má jezdec více možností koně ovlivňovat, kde ve větší míře rozhoduje i taktika. Kde se zkrátka musí více jezdit „hlavou“. Tomu jsou překážkové dostihy blíží než rovinové.

Kamoš byl prostě skvělý kůň. Takový, který všechna Vénova předsevzetí, s dospíváním stále odvažnější, ještě umocnil.

„V tréninku jsem vždycky skákal s Kamošem ze špice, a Korok s bráchou v sedle za mnou.“

Svou dostihovou premiéru, ještě rovinovou a také neoficiální v rámci jezdeckého dne v Uherském Hradišti, absolvovali Kamoš s Václavem a Korok, kterého jel třináctiletý Jirka, společně. Jak koně, tak jejich jezdci tvořili dvě bratrské dvojice. První docválal do cíle Kamoš a jen tři čtvrtě délky za ním Korok. Byl to tedy Jiří Chaloupka, kdo budoucího trojnásobného vítěze Velké pardubické přivedl na start i do cíle jeho úplně prvního dostihu. Což je zajímavé jak z historického hlediska, tak s ohledem na skutečnost, jak nerozlučnou a le-

gendární dvojici později Václav s Korokem vytvořili. Potvrzuje to i fakt, jak už tenkrát byli bratři Chaloupkové na sebe napojeni. A že přes relativně velký věkový rozdíl, staršímu bylo teď skoro sedmnáct, mladšímu třináct a půl, měli na samém počátku své dostihové kariéry tolik společného. Jirka zkrátka nechtěl zůstat pozadu, a to ani přesto, že byl v tomto období ještě dost malý, menší než většina jeho vrstevníků.

Ani při prvním, už oficiálním Korokově startu nebyl v jeho sedle Václav. Dne 27. června 1965, jen několik dnů před jeho sedmnáctými narozeninami, se v olomouckých Lazcích zúčastnili Ceny JO Zora Olomouc na 1200 metrů opět Kamoš i Korok. Kamoš, kterého vedl Václav, doběhl čtvrtý, Korok, jehož jezdcem byl tenkrát Oldřich Kulička, doběhl opět těsně za ním pátý. Byl to tentýž dostihový den, kdy Kulička potom jel v hlavním dostihu, Velké olomoucké steeplechase na 4000 m, klisnu Kavaletu, kterou měl původně jet Václav. Bylo to toho dne, kdy Kavaleta po pádu na jedné z překážek utekla do ulic města a přivodila si taková zranění, která jí navždy znemožnila pokračovat v nadějně kariéře.

Nebyla to však jediná pohroma, která židlochovickou dostihovou stáj, stále ještě na samém počátku její existence, v této sezoně postihla. S Kamošem, překrásným a veselým koněm nabitým energií a chutí do života, bylo také zle. A ještě mnohem víc. Ta proměna, kdy se z minuty na minutu propadl do apatie, kdy jeho oči najednou zoufale prosily o pomoc, byla stejně šokující jako nepochopitelná.

Václav i ostatní se domnívali, a snad se tím i utěšovali, že Kamoše postihla střevní kolika. Pro koně hodně nebezpečná náhlá choroba, ale pokud lze jednat okamžitě, docela dobře léčitelná. Ve stejnou diagnózu věřil, nebo spíš doufal i veteri-

nář MVDr. Zahradníček. Proto zavedl Kamošovi do žaludku protizánětlivý nálev, vylepšený, vyloženě „po moravsku“, panákem slivovice.

„Byl to osvědčený recept, dostávali jsme tak předtím i potom z těžké koliky hodně koní. Jenže Kamoš měl, což jsme nemohli tušit, rakovinu ledvin. Tak nemilosrdnou diagnózu ukázala až pitva. Koník je měl chudák úplně rozpadlé. Asi šlo o důsledek předcházejícího průjmového onemocnění a užívání léků, které Kamoš tehdy dostával. Ta léčená a nakonec jen zdánlivě a dočasně vyléčená infekce se u něho později takhle zvrhla. Ještě dva dny předtím jsem s Kamošem trénoval a zdál se v naprostém pořádku. Tak statečné měl srdce. Šlo to strašně rychle. Seděl jsem ve žlabu u jeho stánní, na kolenou jsem měl jeho hlavu, hladil jsem ho a brečel. Umřel mi na klíně. Do té doby jsem nikdy nepocítil takovou lítost, takové zoufalství.“

Václav si také uvědomil, i když v těch chvílích mu něco takového připadalo vedlejší, nedůležité, že všechny jeho sny o Velké pardubické jsou v nenávratnu. Že takového koně nebude už nikdy mít. Netušil, jak by byl také mohl, jak hluboce se mýlí. A že navíc ten, který Kamoše zastoupí, a nečekaně brzy, který mu všechno vynahradí, stojí hned vedle, jen metr od něho. A smutně sleduje, jak jeho bratr a zároveň synovec, především však nejbližší druh a největší kamarád, odchází tak nečekaně a tak krutě brzy na úplně jiné pastviny, než které dosud znal a které se rozprostíraly v okolí Šinkvického dvora.

„S Kamošovou ztrátou jsem se vyrovnával hodně dlouho. Vlastně jsem se s ní úplně nesmířil dodnes. Něco prostě zůstane v člověku navždy. A nepřebolí ho to za celý život.“

Ten se však ani tenkrát nezastavil, i když sedmnáctiletý Věna to zpočátku skoro tak vnímal.

Sbližování

Korok pak připadl jemu. Jirka si na jediného plnokrevníka, kterého teď ve stáji měli, žádné nároky nečinil. Věna byl starší, mladší bratr mu ho přenechal automaticky. Úplně samozřejmě, vůbec se o tom nemuseli dohadovat. Ani tenkrát, ani později, zkrátka nikdy mezi nimi nebyla sebemenší řevnivost. Jak už jsme zmínili, k rodinné sounáležitosti, k maximálnímu vzájemnému ohledu, ale i k ohledu k druhým, byli vedeni odmalička. Ani to snad ale nebylo nutné. Takoví se už asi narodili. Jeden pro druhého udělal vždycky všechno.

Tak se Věna po Kamošově odchodu začal sžívat s Korokem. A Korok s ním. Zvykali si na sebe mnohem snadněji, než si Věna původně myslel. Už samotná Kamošova smrt jako by je sblížila. Václav měl pocit, že Korok tenkrát všechno pochopil. A jako kdyby si chvíle, kdy byl hned vedle umírajícího Kamoše, zakódoval. Stáli skutečně těsně vedle sebe, uvázání jenom za ohlávku, na takzvaných štontech. Samostatné boxy v šinkvických stájích tenkrát ještě nebyly. On si Korok ostatně i později pamatoval všechno důležité, čím si s Václavem procházeli. Ať už šlo o prožitky příjemné, nebo nepříjemné. Václav měl možnost přesvědčovat se o této Korokově vlastnosti neustále a sám tím byl často hodně překvapený. Člověk bez vztahu ke zvířatům, bez schopnosti ztotožňovat se s nimi by něčemu takovému snad ani nedokázal uvěřit.

Když potom Korok rostl skoro před očima, ne pouze ve fyzickém smyslu, ale především výkonnostně, říkal si Václav, že si Korok snad vzal, vtáhl do sebe všechny síly, které jeho bratra v těch nevylicitelně pohnutých chvílích nadobro opouštěly.

Jirka, jenž ještě nemohl mít jezdeckou licenci, se pak věnoval především Lásce. Třetímu a nejstaršímu koni z toho tak významného, ale ve svých důsledcích zatím hlavně dramatického i bolestného motěšického nákupu. V oficiálních dostizích však Lásku ještě jezdit nemohl. Proto byl v sedle spolehlivé polokrevné klisny vždy Věna. V průběhu jedné sezony s ní vyhrál pět nebo šest dostihů a díky tomu byl první v republikovém šampionátu amatérských jezdců. Což tenkrát byla jen docela nepatrná náplast na zklamání z neúčasti zraněné Kavalety ve Velké pardubické. Především však na stále nesmírně živou Kamošovu tragédii.

A Korok? Z neduživého káčátka se „vyhrabával“ velmi rychle. Fakt, že nemá jednu nohu úplně v pořádku, ustupoval stále víc do pozadí. Defekt to však byl a Korok si ho jako mimořádně inteligentní bytost, kterou měl v genech, uvědomoval. Když ho Věna a Jirka společně s Kamošem naskakovali, byl ten rozdíl dobře znát. Zatímco Kamoš dopadal za překážku bez jakýchkoli zábran na přední nohy a zadek měl vysoko, Korok si vždycky hned přisedl.

Václav nejprve nechal Koroka překonávat nižší překážky samotného. Bedlivě přitom sledoval, jak si bude počínat. Zpočátku bylo zřejmé, že kůň se možná trochu bojí. K jeho dominantním vlastnostem však patřila i odvaha, schopnost překonávat strach. Byl ovšem opatrný, ale zároveň šikovný a chytrý. Prostě neuvěřitelně inteligentní. Postiženou nohu

si šetřil, přitom ji v rámci možností plně využíval. Byl také učenlivý, a když pak už skákali společně, bral při překonávání překážek ohled nejen na sebe, ale i na Václava, svého partnera a nejbližšího přítele.

Byl také, jak se mezi koňáři říká, „přikleklý“. Což má i svou výhodu, protože přikleklí koně si podvědomě šetří šlachy a málokdy takzvaně „zchromnou“. Mají proto odolnější celý pohybový aparát. Spíš se jim, ale až později, když už jsou starší, může v karpálních kloubech vytvořit artróza. Po dobu aktivní kariéry jsou však, hlavně pokud jde o nohy, zpravidla úplně zdraví.

Nadějné vyhlídky

„On tu svou nožku cítil, uvědomoval si ji. Obava ze skoku na něm byla zpočátku znát. I proto si po dopadu hned tak zvláště přisedl, a dřív než jiní koně, aby pravé přední noze odlehčil. Dopadal vlastně na všechny čtyři. Ohromně si tím pomáhal, protože tak tlumil první nápor dopadu. Svému handicapu se zkrátka skvěle přizpůsobil, a postupně se dokonce naučil využívat jej ve svůj prospěch. Díky své výjimečnosti dokázal vadu, se kterou přišel na svět, proměnit ve svou výhodu.“

Jak se říká, a platí to obecně, nejen v jeho případě, a nejen v dostizích: všechno zlé je pro něco dobré. Korok měl později doskoky i za těmi nejtěžšími překážkami úžasně jisté. V dostihu upadl za celou svou kariéru pouze jednou, na samém počátku své překážkové kariéry. V roce 1967 v Lysé nad Labem, na anglickém skoku.

„Ten angličák byl v písku a Korok při odrazu trochu podklouzl. Tak jsme pak za skokem udělali salto. On ale nikdy upadnout nechtěl. Což také byla jeho velká ctižádost. I tím mi chtěl dokázat, že je opravdu výjimečný. A že jsem si ho vybral po zásluze. Jako kdyby prostě věděl, že si přeju, aby nepadal. I tato vlastně teprve získávaná vlastnost se stala součástí jeho podivuhodné povahy.“

„Někdy jsem se sám sebe ptal, zda Kamoš, na kterého jsem musel dlouho stále myslet, byl také tak inteligentní jako Korok. Jako ten, původně až druhý, kterého jsme, včetně mě, za Kamošova života ještě nedocenili. S jistotou na takovou otázku ani dnes odpovědět nedokážu. Protože Kamoš umřel příliš brzy. Myslím si však, že spíš ano. Po exteriérové stránce se značně lišili, charakterově však byli téměř stejní.“

Bylo to opět závodistiště v Olomouci-Lazcích, na kterém Korok a Václav absolvovali svůj první společný dostih. Premiérou, i když nepovedenou, později tak slavné, nerozlučné a neoddělitelné dvojice, kdy si skoro jednoho bez druhého nebylo možné na dostihové dráze představit, byly v polovině dubna 1966 proutěné překážky na 2400 metrů. Korok před jednou z nich zastavil.

Pak už všechny dostihy této sezony, Korokovy druhé, avšak první překážkové, nejen dokončili, ale byli v nich, jak se říká, také „za peníze“. Vždy totiž obsadili jedno z prvních pěti dotovaných míst. Pátí byli v rozpětí pouhých deseti dnů v bratislavské Starohájské steeplechase na 3800 metrů, nejdelší trati, jakou Korok do té doby absolvoval, a ve Velké ceně Oder. O několik týdnů později, dne 10. července, dosáhli svého dosud nejlepšího umístění, když byli druzí ve slovenské Šále. Zle přitom zatápěli i vítěznému Tarpanovi v sedle

s Josefem Jančárem. K prvnímu vítězství v kariéře jim tenkrát chyběly pouze dvě délky.

Korokovy možnosti a schopnosti si Václav naplno uvědomil při jejich pátém startu v první polovině září v Brně. Tam je v Ceně Kohoutovic steeplechase na 3600 metrů už neporazil nikdo. O čtrnáct dnů později byli při svém druhém bratislavském vystoupení v těžké konkurenci pátí. Sezónu zakončili při svém sedmém společném startu dalším druhým místem tam, kde ji zahájili – v Olomouci. Porazil je pouze výborný Harlekýn, kterého jela Eva Palyzová, rok předtím v sedle Cavaleta druhá ve Velké pardubické.

„Tenkrát už jsem si byl jistý, že Korok bude kůň pro Velkou pardubickou, kterou běhali i jeho sourozenci. Polobratr po mámě Korec a stoprocentní sestra Kostrava. Starý pan Weiss z Holíče, který předtím koupil právě Kostravu a znal perfektně celou tuto K-rodinu, mně a bráchovi už v Bratislavě, kde jsme byli pátí, řekl: ‚Kluci, vy ještě nevíte, jak skvělého koně máte. To teprve uvidíte...‘ A měl pravdu, jeho předpověď byla přesná. Korokovou pravou přední nohou se vůbec nenechal zmást.“

Zatím však stále šlo „jen“ o signály. Ovšem zřetelné. A hodně nadějně. Václavovi bylo osmnáct, Korokovi čtyři. Jako dvojice byli pořád vyložení začátečníci. Měli za sebou sedm překážkových dostihů, z nichž šest dokončili. Jeden vyhráli, dvakrát byli druzí, třikrát pátí. Dobrá bilance, až nečekaně dobrá. Václav však věděl, že čísla nejsou podstatná. Mnohem důležitější byl stále lepší pocit, který z Koroka měl.

„Pracovalo se mi s ním stále lépe. Byl dokonale ovladatelný, vytrvalý, i v terénu nesmírně obratný, šikovný. Měl úžasný smysl pro rovnováhu, byl odvážný, ale zároveň se

do ničeho nevrhal bezhlavě. Věděl velmi dobře, na co má, co si může dovolit. Jenom ty vyložené kotáry, které jsme spolu dokázali zdolat! Já bych je po svých určitě nezvládl. Byly to kolikrát až neuvěřitelně příkré střechy, se kterými si suverénně poradil. Kdybych na něco takového stoupl sám, skutálek bych se dolů. On se vůbec nebál, na všechno vzhůru dokázal vylézt a dolů zase slézt. Byla to báječná průprava i pro ty nejtěžší dostihy.“

Zimní přestávka teprve začala, ale Václav už se nemohl dočkat jara. Byl zvědav, co přinese další sezona a těšil se na ni. Sezona roku 1967, ve které mělo být Korokovi pět let. V té se mohlo, nebo spíš mělo, ukázat, zda v synovi skvělých rodičů, Astyanaxe a Cosyrie, je opravdu to, co v tréninku a v dostizích zřetelně naznačoval. Možná se ale ta perspektiva jevila až příliš krásná, až v příliš růžových barvách. Když si Václav vzpomněl na Kavaletu a hlavně na nešťastného Kamose, řekl si, že svůj optimismus musí i v případě Koroka raději trochu krotit. Aby se do třetice nedočkal, ať už v jakékoli podobě, dalšího zklamání, respektive další bolesti.

Smůla, kterou dosud měl, snad ale nemůže trvat věčně. Osud musí svou nepřízeň někdy vykompenzovat. Tomu věřil nejen Václav, ale také Jirka, který s bratrem prožíval naplno všechno zlé i dobré. Stejně jako Oldřich Kulička a vůbec celá stáj. A také ředitel židlochovického statku Jaroslav Hotový i hlavní zootechnik Karel Otáhal, s nimiž byl Václav před časem v Motěšicích na onom zvláštním a současně osudovém nákupu.